

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, FF. sp. 3233, 3605, 4342 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lov bekendtgørelse nr. 455 af 1. september 1977. Loven er senere ændret ved § 6 i lov nr. 566 af 16. november 1977, lov nr. 614 af 14. december 1977 (Folketingstidende, 1977-78, FF. sp. 2176, sp. 3152, sp. 3581) og lov nr. 000 af 00. april 1978. (Folketingstidende 1977-78, FF. sp. 6273, FF. sp. 7941, sp. 8066).

I juni 1976 besluttede folkettingen, at reglen om retten til at modtage arbejdsløshedsdagpenge pr. 1. juli 1976 skulle udvides til at omfatte medlemmer af arbejdsløsheds-kasser, som havde haft beskæftigelse i mindst 26 uger inden for de sidste fire år. Den hidtidige lovgivning åbnede kun mulighed for at oppebære dagpenge, hvis man inden for de sidste tre år havde haft mindst 26 ugers beskæftigelse. Udvidelsen af dagpengeretten forudsattes at skulle opføre pr. 1. januar 1978.

I december 1977 ændredes bestemmelsen, således at 4-års reglen nu gælder frem til 1. januar 1980. Endvidere gennemførtes regeringens forslag om, at ingen medlemmer uanset disse regler skulle miste retten til dagpenge i 1978 (moratorieordningen). Samtidig lovede regeringen at fremkomme med forslag til, hvorledes man skulle løse de problemer, der kunne forudses fra begyndelsen af 1979, når et større antal medlemmer ikke længere, uanset de ændrede regler, kunne bevare retten til arbejdsløshedsdagpenge.

Til imødegåelse af problemerne for personer over 60 år - både de, der er i arbejde, og de, der er ledige - har regeringen allerede fremsat et lovforslag om en efterlønsordning. Denne ordning vil i et vist omfang åbne op for flere jobmuligheder, hvilket også kommer de langtidsledige til gode.

Der er på nuværende tidspunkt intet som tyder på, at den økonomiske udvikling vil forme sig således, at beskæftigelsessituationen i løbet af 1978

forbedres så meget, at de langtidsledige derved kommer i arbejde igen i større omfang. Hertil kommer, at en eventuel bedring i beskæftigelsessituationen ikke i første omgang vil komme de langtidsledige til gode, fordi en overvejende del netop som følge af deres ledighedsperiode opfattes som mindre attraktive på arbejdsmarkedet. En evt. bedring i beskæftigelsessituationen vil derfor nok i første omgang komme de grupper til gode, som har gået ledige i kortere tid.

Der er således på nuværende tidspunkt udsigt til, at langt størsteparten af de langtidsledige vil miste retten til dagpenge pr. 1. januar 1979.

De fleste af disse vil være berettigede til forbigående hjælp efter bistandslovens § 37, men på lidt længere sigt vil konsekvenserne for de langtidsledige være en anseelig indkomstnedgang, idet en del må forventes efterhånden at overgå til den normalt lavere varige hjælp efter § 43 i bistandsloven, eller til førtidspension efter folkepensionslovens § 2, stk. 2.

Der er derfor et presserende behov for at intensivere indsatsen for at få så mange som muligt af de langtidsledige genbeskæftiget.

Lovforslaget retter sig primært til de medlemmer af arbejdsstyrkens faste kerne, som er blevet langtidsledige, og som står overfor at miste dagpengeretten. Formålet er på den ene side at bistå de langtidsledige, der fortsat står til rådighed for arbejdsmarkedet, i bestræbelserne på at komme ud af ledigheds-situationen og på den anden side at sikre, at disse lediges arbejdssevne ikke går tabt for samfundet, men genoptrænes, vedligeholdes og udnyttes ved aktiviteter, samfundet har behov for. Det er således et hovedformål med forslaget at udvide den samlede beskæftigelse i samfundet ved at bringe de langtidsledige i beskæftigelse igen på normale arbejdspladser til overenskomst-mæssig løn. Der sigtes altså ikke mod beskæftigelsesarbejdet.

Ved udformningen af lovforslaget har man søgt at sikre den størst mulige fleksibilitet med hensyn til, hvorledes man lokalt kan løse problemerne.